

forskellige Erhverv; jeg har allerede i Slutningen af forrige Aar beskæftiget mig dermed og foranlediget, at Spørgsmaalet førtes frem paa Rigsdagen, i mindre Omfang ganske vist, men som viste Begyndelsen. Og jeg havde haabet, at man hurtigt vilde have gennemført den Foranstaltning, der nu, som sagt, desværre i et Par Maaneder har henligget i Rigsdagen. Men man har foretrukket at standse den og dermed i Virkeligheden standse alt Arbejde paa Krisens Løsning eller Imødegaaelse. Saa længe det ikke er muligt at faa Rigsdagens Tilslutning til Tanken om ved Tilskud eller Laan at bringe Virksomheder i Gang for 10 000, 20 000 eller 30 000 Arbejdere, ser jeg ikke, hvad i al Verden det kan nytte at bryde Hjernen med og spille Kræfter paa at kaste endnu flere Lovforslag paa Bordet. Lad os først faa afgjort: Vil man have det, eller vil man ikke have det? Naar det er afgjort, kan vi drøfte, om vi skal gaa videre i den Retning eller i andre Retninger for at naa en Løsning af de erhvervspolitiske Spørgsmaal. Jeg maa imidlertid hævde overfor disse to ærede Taleres Bemærkninger, at dette Spørgsmaal staar ikke paa mig, men paa Landstinget. Lad os faa en Løsning af Erhvervsspørgsmaalet i Landstinget, saaledes som det foreligger for det høje Ting, saa kan vi derefter drøfte videre, om der er mere at gøre.

I Anledning af de Bemærkninger, som det ærede Medlem for 3die Kreds (Maa-gaard) gjorde, vil jeg gerne udtale, at jeg meget paaskønner den Tilslutning, det ærede Medlem ligesom for øvrigt andre ærede Medlemmer har givet det foreliggende Lovforslag. Jeg kan ogsaa være enig med det ærede Medlem i, at det ikke er sikkert, at det er nødvendigt at skynde sig i denne Sag, men naar det ærede Medlem siger, at der ikke har vist sig nogen Uro, synes jeg, at dette kun kan være glædeligt for os, medens det vilde have været mindre behageligt, hvis Uroen virkelig havde vist sig. Saa havde det været for sent at begynde at skynde sig; naar Uro paa Bankomraadet er til Stede, er det for sent at skynde sig. Det er en Erfaring, vi har fra mangfoldige Lejligheder, at det gælder om saa vidt muligt at komme, før der overhovedet opstaar nogen Uro. Nu kan det godt være, at der ikke er opstaaet nogen, men man har fra Bankens Side sagt til mig: Sørg endelig for, at denne Sag gennemføres saa hurtigt som muligt, og at vi bliver forskaanet for Uro, og jeg har loyalt sagt til Rigsdagen: Det er de

Ønsker, der næres, saa maa Rigsdagen gøre, hvad den vil, handle hurtigt eller langsomt — i den Henseende har jeg i Gaar fralagt mig det videre Ansvar. Jeg takker for, at man har handlet hurtigt. Jeg har den Tro, at man deri har handlet rigtigt; der er ingen Grund til at besvære sig over, at man for en Gangs Skyld har handlet hurtigt.

Det ærede Medlem for 3die Kreds gjorde en Bemærkning om § 1, 2det Stykke, vedrørende de Forpligtelser, Staten indgaar eller har indgaaet allerede ved den nugældende Lov. Jeg forstod, det ærede Medlem mente, at der ved Indføjning af Ord, som ikke fandtes i det af mig fremsatte Lovforslag, maaske var tilvejebragt nogen Uklarhed i Stedet for Klarhed, og det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) udtalte ogsaa Ønsket om en Udtalelse fra min Side om dette Punkt. Jeg imødekommer gerne dette Ønske, jeg har blot ikke straks villet rejse Spørgsmaalet, fordi det var mere naturligt, at min Udtalelse kom paa Foranledning af Forespørgsler her, ligesom det er sket i det andet Ting. Med Hensyn til Rækkevidden af Statens Forpligtelser er jeg i høj Grad enig med det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds i, at der her fornuftigvis ikke kan være Spørgsmaal om en mere eller mindre spidsfindig juridisk Fortolkning af, hvad Loven byder eller bør byde. Det er ganske utvivlsomt, hvad der har været Rigsdagens Hensigt, da man ydede Statsgarantien, nemlig at det virkelig skulde være en Garanti, der sikrede Folk, at de uden Skaar i Retten over deres Penge og deres Tilgodehavender hos Landmandsbanken kunde regne med under Statsgarantien at være sikret mindst lige saa godt, som hvis der ikke var blevet Spørgsmaal om nogen Statsgaranti. I den Henseende har ogsaa den forrige Handelsminister, som gennemførte Loven af 1923, udtalt sig her i Rigsdagen, idet han paa lignende Anledning som den, der nu har foreligget, den 3. Februar 1923 udtalte — Udtalelsen findes i Folketings-tidenden Sp. 3655 —, at Regeringen mener det nødvendigt ved den nu valgte Form — altsaa ved Loven om Statsgaranti — klart at fastslaa, at Statens Garanti er ubetinget. Det samme Standpunkt, som min Forgænger her har fastslaaet, har jeg præciseret, da der i Efteraaret 1924 var nogen Pressediskussion om, hvilken Garanti Folk havde i deres Forhold til Landmandsbanken. I Oktober 1924 fremsatte jeg i Folketinget Udtalelser ganske sva-